

De grappige pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony
De snelle pony
Het eigenwijze veulen
De knuffelpony
De schattige pony
De liefste pony
De grappige pony

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/IPP022301

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII tekst: Gertrud Jetten

© MMXXIII illustraties: Ina Hallemaans

Omslagbelettering: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Hoofdstuk 1

De zwartbonte pony Javi keek door een spleet in het donkerrode gordijn naar de piste. De goudkleurige lusitanohengst Antares was bezig aan zijn laatste ronde. Nog even en dan waren Pablo en hij aan de beurt. Javi wierp een blik opzij. Pablo keek ernstig en beet zenuwachtig op zijn lip. Zijn donkere krullen piepten onder zijn rode baret uit. Hij was altijd heel nerveus vlak voor hun optreden. Javi niet. Waarom zou hij?

Antares stond stil en maakte een buiging. Ella vierde de teugels en keek stralend naar het publiek. Toen stapten ze naar de uitgang.

‘En nu, dames en heren, jongens en meisjes, is het de beurt aan Pablo de clown en zijn pony Javi!’

Er klonk een daverend applaus. En toen startte hun muziek.

‘Nu,’ riep Pablo en hij rende de ring in.

Javi draafde hem achterna. Hij pakte Pablo’s rode baret van zijn krullen en zwaaide ermee. Pablo stond stil en greep geschrokken naar zijn hoofd. Het publiek begon hard te lachen.

Javi galoppeerde een rondje en gooide de baret de lucht in. Vlak voordat Pablo hem van de grond kon pakken, raapte

de zwart-witte pony hem op en rende weer weg. Pablo stond stil en veegde hijgend met een grote zakdoek het zweet van zijn voorhoofd.

Javi galoppeerde naar hem toe, liet de baret vallen en rukte snel de zakdoek uit Pablo's hand.

Het publiek gierde het uit van het lachen. 'Wat een grappige pony!' riep een jongen op de eerste rij.

'Goed zo,' zei Pablo zacht, zodat bijna niemand het kon horen.

Javi hoorde het wel. Hij werd helemaal warm van binnen. Hij vond het elke dag weer heerlijk om op te treden. Maar het mooiste was nog wel dat ze het helemaal samen deden! Dat hij geen marionet was die kunstjes uitvoerde, maar een net zo belangrijke rol speelde als Pablo.

Javi draaide zich om en bracht de zakdoek terug. Pablo nam hem met een vies gezicht aan. Hij schudde hem uit en stopte hem daarna in zijn jaszak.

Javi zette een stap naar Pablo toe en duwde tegen zijn borst.

'Hé, wat moet dat?' riep Pablo uit.

Javi zette nog een stap en gaf Pablo dit keer zo'n duw dat hij achteroverviel in het zachte zand. Toen Pablo probeerde op te staan, deed Javi het nog een keer. En nog een keer.

Een paar meisjes vielen bijna om van het lachen.

Zo gingen ze nog een tijdje door: Javi deed zogenaamd alles om Pablo dwars te zitten.

Na een tijdje gaapte Javi uitgebreid en ging hij op het

matras liggen. Handig trok hij de deken die ernaast lag over zich heen. Pablo kwam naast hem liggen. De muziek werd zachter en stopte. Het licht ging uit.

Pablo aaide hem over zijn neus. 'Goed gedaan, jongen,' zei hij lief. Uit zijn jaszak haalde hij een groot stuk appel.

Opeens klonk er een enorm applaus. Terwijl het licht weer aanging, stonden Pablo en Javi op en maakten ze allebei een diepe buiging. Javi keek trots naar het publiek. Vooraan stond een meisje met zwarte krulletjes en glittertjes op haar wang. Ze straalde helemaal. Achter haar stond een man die hard 'Bravo!' riep.

Het duurde een tijdje voordat het applaus verstomde. Toen draaiden Javi en Pablo zich om en liepen ze naar de uitgang. Achter het gordijn stond Susan al te wachten met haar zeven minipaardjes. Ze glimlachte naar Pablo en stak haar duim op.

Pablo en Javi liepen op hun gemak terug naar de stal tent.

Het was er druk! Paula borstelde voor de laatste keer haar twee witte andalusiërs, Georg haalde de vlechten uit de staart van de enorme shire en Ella deed net Antares' boxdeur dicht.

Pablo deed Javi's box open en liet de zwart-witte pony naar binnen. Javi liep meteen naar zijn voerbak toe en begon aan zijn muesli. Hij hoopte dat er vandaag geen open dag was. Het optreden vond hij heerlijk, maar tientallen kinderen en volwassenen die zich voor zijn open box verdrongen en hem wilden aaien... Brrr! Gelukkig bleef Pablo er altijd bij en zorgde hij ervoor dat Javi zich ook even in een hoekje van de stal kon terugtrekken.

'Goed gedaan,' klonk een vriendelijke stem in de gang. Het was Edward, de directeur.

'Dank je,' antwoordde Pablo. Hij zette zijn baret af en woelde door zijn krullen.

'En, heb je al besloten wat je doet?' vroeg Edward.

'Ik, eh...' Pablo keek naar de grond en schuifelde met zijn voeten. 'Ik denk dat ik ermee stop.'

Javi keek op van zijn muesli. Waar ging Pablo mee stoppen?

'Ik ben het reizen zat. En ik wil graag op regelmatige tijden werken.'

Edward knikte.

'En die zenuwen elke keer van tevoren... Dat wordt nog een keer mijn dood!'

Javi stopte met kauwen. Pablo bedoelde toch niet... Hij zou toch niet... De tournee was bijna afgelopen, dat wist hij,

maar nooit, echt nooit had hij verwacht dat Pablo met optreden wilde stoppen. Wat ging hij dan doen? Dit was hun leven!

Pablo zuchtte. 'Maar ik weet niet wat ik met Javi moet doen. Ik kan hem moeilijk meenemen... En hij geniet zo van de shows!'

Javi had het gevoel dat iemand hem een stomp in zijn maag had gegeven. Bedoelde Pablo nou echt wat hij dacht dat hij bedoelde? Moest hij... weg?!

'Ik hoorde via via over een clown die op zoek is naar een pony,' merkte Edward op.

Javi wist niet wat hij hoorde. Hij begon bijna te trillen van ellende. Een half uur geleden was alles nog fantastisch en nu... nu was zijn hele wereld ingestort. Hij stopte met eten en keek verbijsterd naar Pablo. Pablo zag hem niet. Hij draaide zich om en liep al pratend met Edward naar buiten.

In de tent klonk een enorm applaus. Even later kwam Susan weer binnen. De minipaardjes renden hun stal in.

'Antares,' riep Javi naar zijn buurman. 'Pssst!'

'Huh?' antwoordde de lusitanohengst slaperig.

'Hoorde je dat net?'

'Eh... wat?'

'Pablo wil stoppen met de show! Hij... Hij wil me verkopen!'

'Wat?' riep Antares. Hij was opeens klaarwakker. 'Maar dat kan niet, je hoort bij ons!'

Javi knikte heftig. Verdrietig keek hij om zich heen. Naar

de zeven minipaardjes, die tot hun knietjes in het stro stonden. Naar de witte andalusiërhengsten tegenover hem. De bedrijvigheid. Ella en Susan, die gezellig samen stonden te kletsen. Opeens voelde hij de tranen in zijn ogen prikken.

‘Waarom dan?’ ging Antares verder.

Javi slikte. ‘Hij heeft genoeg van het reizen. Hij wil op regelmatige tijden werken.’ Hij dacht even na. ‘Wat dat ook mag betekenen.’

‘Dat is dat je niet meer ’s avonds wil werken en op zaterdag en zondag.’

Javi fronste zijn voorhoofd. Voor hem waren alle dagen gelijk. Waarom zou je niet willen werken op zaterdag en zondag, maar wel op alle andere dagen? Maar goed, blijkbaar was dat zo. ‘En er is nog iets,’ zei Javi zacht. ‘Voor elk optreden is hij ontzettend zenuwachtig.’

Antares knikte. ‘Pablo neemt elke dag een paar slokken uit dat flesje,’ vertelde hij. ‘Hij denkt dat niemand het ziet, maar Ella ziet het wel. Ze heeft er al een paar keer wat van gezegd, maar hij doet net of hij dat niet hoort.’

Javi had het ook gezien. ‘Wat zit er eigenlijk in?’ vroeg hij nieuwsgierig.

‘Sterke drank,’ antwoordde Antares. ‘Wodka bijvoorbeeld. Daardoor voelen mensen zich eerst beter, maar daarna slechter. En het is niet goed voor je.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Dat zegt Ella.’

‘Ik wist niet dat hij het zó erg vond,’ zei Javi sip. ‘Denk je...

Denk je dat het iets met mij te maken heeft?’

‘Natuurlijk niet,’ riep Antares. ‘Jij doet het prima, toch?’

‘Wij doen het allebei prima,’ zei Javi. ‘Ik snap niet waarom hij het dan toch zo eng vindt! Het gaat elke dag goed.’

‘Tja, mensen, hè?’ merkte Antares op. Hij strekte zijn hals en nam een plukje hooi.

Javi keek naar zijn muesli, maar zijn eetlust was verdwenen. Wat ging er met hem gebeuren?

De dagen daarna leek het gesprek tussen Pablo en Edward een boze droom. Pablo zei er niets meer over, ook niet tegen Ella of Georg. En ze traden elke dag op. Nu hij er beter op lette, zag Javi dat Pablo niet alleen voor elk optreden een paar slokken uit het flesje nam, maar ook ’s middags. En ’s avonds, vlak voordat hij naar bed ging.

Het viel hem ook op dat Pablo zich anders gedroeg als hij

een slokje had genomen. Een beetje overdreven vrolijk, leek het wel.

Javi wist niet wat hij ervan moest denken.

De ochtend na de laatste voorstelling stond Javi samen met de minipaardjes in een paddock. Zo ging het elke dag. Alleen... dit was de laatste dag. Hierna ging iedereen wat anders doen. In het najaar kwamen de meesten terug voor een nieuwe tournee.

Behalve Javi en Pablo. Of niet? Javi had zijn uiterste best gedaan om elk gesprek af te luisteren, maar hij was niks wijzer geworden. De onzekerheid vrat aan hem. Hij at slecht en hij sliep slecht. Pablo had hem al door de dierenarts laten onderzoeken, maar die kon niks vinden.

‘Kijk,’ riep Stippel, de appaloosapony. ‘Je krijgt bezoek!’
Javi keek op.

Pablo liep samen met een jonge man naar hem toe. ‘Dit is hem,’ zei Pablo trots.

‘Ik zie het,’ zei de jonge man vriendelijk. Hij strekte zijn hand uit en klopte Javi een beetje onhandig op zijn hoofd.

Javi wachtte totdat Pablo zou zeggen dat Javi daar niet van hield, maar hij zei niks. In plaats daarvan schraapte hij zijn keel en haalde diep adem. ‘Zal ik je nog wat aanwijzingen geven, Roy?’

‘Graag! Ik heb niet veel ervaring met pony’s, dat weet je.’

In Javi’s hoofd leek het wel een gymzaal waar dertig kinderen over elkaar heen buitelden. Was hij al verkocht? Zomaar, zonder dat hij dat wist? Zonder dat hij kon laten merken wat

hij van Roy vond? Dat kon toch niet!

Pablo deed het halster om en gaf het touw aan Roy. Met z’n drieën liepen ze naar de grote tent. Pablo begon alles uit te leggen. Ondanks zijn tegenzin, ondanks zijn boosheid en ondanks zijn verdriet deed Javi meteen mee. Omdat dat nou eenmaal in zijn bloed zat. Omdat dat was waar hij blij van werd.

Roy deed ontzettend zijn best. Hij luisterde aandachtig naar Pablo en probeerde alles zo goed mogelijk uit te voeren. Na een halfuurtje stopten ze.

‘Je moet niet te lang doorgaan,’ legde Pablo uit. ‘Paarden kunnen zich niet eindeloos concentreren. En wij ook niet,’ grapte hij erachteraan.

‘Ik wil hem graag van je kopen,’ zei Roy blij. ‘Ik zie het helemaal zitten!’

Pablo knikte alleen maar. Hij gaf het touw weer aan Roy en sjokte daarna achter hem aan naar de staltent.

Javi was een beetje duizelig. Roy leek best aardig. Maar Pablo was zijn vriend! Ze waren al bijna vijf jaar samen. Altijd. En nu was hij opeens van iemand anders... Alsof hij een stoel was, of een auto.

‘Tot ziens,’ zei Roy tegen Pablo. ‘We bellen nog wel!’ Hij aaide Javi nog een keer over zijn hals en liep weg.

Javi keek hem na. Was dit het nou? Was hij nu opeens van Roy?

‘Het spijt me, Javi,’ zei Pablo verdrietig. ‘Maar ik denk echt dat dit het beste is. Komende zomer gaan jullie samen

oefenen, en dan ben je vanaf september weer bij de show. Dan kun je toch optreden en zie je al je vrienden weer.' Hij kriebelde hem zacht op zijn schoft, precies daar waar het altijd jeukte. 'En dan kom ik je een keer opzoeken,' ging hij verder. Hij veegde in zijn ogen en haalde zijn zakdoek tevoorschijn.

Dit keer had Javi geen zin om de zakdoek af te pakken. Hij had eigenlijk helemaal nergens meer zin in.

Hoofdstuk 2

'Tot in september,' riep Antares. 'Fijne zomer!' Hij briepte nog een keer en liep toen achter Ella aan de grote trailer in.

Javi keek hem na. Bijna iedereen was al weg. Pablo had verteld dat Roy hem vandaag zou komen halen, dus hij zou ook zo vertrekken. Hij had geen idee waar hij terecht zou komen. Het enige wat hij wist, was dat hij er niemand kende. Nou ja, Roy een beetje.

'Dag, Javi,' zei Pablo zacht. 'Tot over een paar maanden.' Hij aaide Javi voorzichtig over zijn neus en veegde een traan weg. Toen haalde hij het flesje tevoorschijn, keek om zich heen of niemand het zag en nam snel een flinke slok.

Javi keek met een vies gezicht de andere kant op.

Pablo draaide zich om en sjokte de tent uit.

Javi wachtte. En wachtte... Om hem heen vertrokken de laatste paarden en mensen. Ze gingen zelfs de staltent al afbreken!

Na wat een eeuwigheid leek, kwam Roy samen met Pablo de tent binnen. 'Sorry, sorry,' riep Roy zenuwachtig. 'Ik had moeite met aankoppelen van de trailer en toen kwam ik ook nog in de file terecht! Ik had je gebeld, maar je nam niet op.'

'M'n batterij was leeg,' mompelde Pablo. 'Maar goed, je bent er nu!' Hij gaf het halster aan Roy en deed een stapje terug.

'Hoi, Javi,' zei Roy vriendelijk. Hij deed de staldeur open en klopte Javi op zijn voorhoofd. Toen hield hij het halster omhoog en keek vragend naar Pablo. 'Eh... Hoe moet dit?'

Javi's hart klopte in zijn keel. Als Roy niet eens wist hoe hij een halster om moest doen, wist hij dan wel wat Javi moest eten, en hoeveel? En nog belangrijker: wanneer hij de dierenarts moest bellen? Wanneer de hoefsmid moest komen? Wanneer hij ontwormd moest worden? En al die andere dingen die bij Pablo vanzelf gingen?

'Ik heb je een lijstje gemaald,' vertelde Pablo, alsof hij gedachten kon lezen. 'Over inenten, hoefsmid et cetera. En als je vragen hebt, kun je mij altijd bellen.'

'Dank je wel,' zei Roy. 'Dat zal ik doen! En, eh... kun je me helpen met inladen?' Hij bloosde een beetje en krabde op

zijn hoofd. 'Eerlijk gezegd heb ik geen idee hoe dat moet.'

Pablo slofte zonder iets te zeggen voor hen uit naar de parkeerplaats.

Javi sjokte langzaam achter hen aan. Hij had het gevoel dat hij duizend kilo woog. Waar zou hij naartoe gaan? Misschien zette Roy hem wel in zijn achtertuin! Hopelijk wist hij wel dat Javi elke dag naar buiten moest en moest kunnen rennen, samen met andere paarden. Maar... misschien waren daar wel helemaal geen andere paarden! Even was het alsof hij geen lucht meer kreeg.

Pablo stopte bij een jeep met daarachter een mooie trailer. *Manege het Klaverblad* stond er in sierlijke letters op. Hij deed de klep omlaag en inspecteerde de trailer. Toen nam hij het touw van Roy over en aaide Javi over zijn hals. 'Kom maar, jongen,' zei hij lief. 'Het komt allemaal goed. Echt waar.'

Javi twijfelde heel even of hij erin zou gaan of dat hij zich los zou rukken. Maar Pablo keek zo verdrietig dat hij het niet over zijn hart kon krijgen om te weigeren. Hij zuchtte een keer en liep toen zonder om te kijken naar binnen. Achter hem maakte Roy de stang vast. Daarna deed hij de klep dicht.

Pablo gaf hem nog een laatste aai en ging door het deurtje aan de voorkant weer naar buiten. 'Tot ziens,' hoorde Javi hem tegen Roy zeggen.

Toen sloeg het autoportier dicht en startte de motor. Even later reden ze de grote parkeerplaats af, op weg naar Javi's nieuwe huis.

Roy reed te hard over verkeersdrempels. Hij remde te plotseling. En hij trok te snel op. Donald, de chauffeur van de paardenshow, had altijd gereden alsof hij duizend doosjes met eieren vervoerde. Heel voorzichtig dus.

Javi keek een beetje chagrijnig naar buiten. Had niemand tegen Roy gezegd dat je rustig moet rijden met een trailer? Ze zouden hém eens in zo'n ding moeten vervoeren! Dan piepte hij wel anders...

Roy sloeg linksaf, hobbelde door een dorp met te veel drempels en reed toen rustig een stuk rechtdoor.

Aan de rechterkant zag Javi een grote manege. Overal stonden paarden. Grote paarden, kleine paarden, grote pony's en minipony's.

Javi's hart begon sneller te kloppen. Zou hij hier gaan wonen?

Roy sloeg rechtsaf en reed de grote parkeerplaats op.

Uit een van de gebouwen kwam een vrouw met een donkere paardenstaart en rijkleren aan. Met grote stappen liep ze naar de trailer toe. 'Alles goed gegaan?' riep ze.

Roy stapte uit. Hij zag er verhit uit. 'Ik denk het wel, Sabrina,' zei hij een beetje bezorgd. 'Af en toe hoorde ik hem stampen, is dat normaal?'

Sabrina mompelde iets. 'Langzamer rijden,' ving Javi op. Ze deed de klep open en keek naar binnen. 'Alles nog heel,' glimlachte ze.

'Gelukkig,' verzuchtte Roy. Hij liep de trailer in en maakte Javi los.

'Rustig achteruit laten lopen,' instrueerde Sabrina. 'Niet te snel!'

Roy liet Javi stapje voor stapje uit de trailer gaan. 'Goed zo, jongen,' zei hij trots en hij klopte hem op zijn hals.

Javi keek nieuwsgierig om zich heen. Als hij hier ging wonen, zag het er nog niet zo slecht uit! En Sabrina had verstand van paarden, dat was duidelijk.

Sabrina liep voor hen uit naar een groot gebouw. Ze kwamen in een brede gang terecht, met aan weerszijden boxen. Gelukkig zaten er alleen tralies tussen de boxen, en

niet aan de voorkant. Over de lage muurtjes staken nieuwsgierige paardenhoofden.

‘Hé,’ riep een groot, zwart paard. ‘Een nieuwe!’

‘Gezellig,’ riep een kleine schimmelmerrie. ‘Jij wordt vast mijn nieuwe buurman!’

Ze had gelijk. Roy leidde Javi de lege box naast de schimmelmerrie in en deed Javi het halster af. Javi had de laatste box van de rij; naast hem was een hoge muur. Aan de achterkant waren grote ramen met tralies ervoor, zodat de paarden naar buiten konden kijken. In een hoek lag een bergje hooi.

Roy deed de staldeur dicht. ‘Ik ben wel toe aan koffie,’ verzuchtte hij.

‘Die heb ik genoeg.’ Sabrina glimlachte. ‘Kom maar mee naar de kantine!’

Javi keek hen na toen ze door de gang liepen. Toen keek hij opzij, naar zijn buurvrouw. ‘Ik heet Javi,’ zei hij beleefd.

‘Fleur,’ antwoordde de merrie. Ze had haar mond vol hooi. ‘Welkom!’

‘Dank je,’ zei Javi. Hij keek nog even rond naar alle vriendelijke, kauwende paardenhoofden om hem heen en nam toen ook een hapje hooi. Misschien viel het allemaal reuze mee.

‘Liggen,’ commandeerde Roy.

Javi keek hem verbijsterd aan. Wat dacht Roy dat hij was,

een automaat of zo? Ze waren pas net begonnen met oefenen. Voor de allereerste keer! Pablo liet hem eerst altijd wat rondkijken en snuffelen. Daarna begonnen ze met eenvoudige dingen als stilstaan, een pasje achteruitlopen en dingen vastpakken.

Liggen kwam pas op het laatst. Liggen deed Javi alleen als hij zich helemaal op zijn gemak voelde.

En nu voelde hij zich helemaal niet op zijn gemak. Hij kende Roy nauwelijks en aan de rand van de grote binnenbak stonden drie giechelende meisjes.

‘Liggen, Javi,’ zei Roy nog een keer. Hij gaf een rukje aan het halster.

Javi deed zijn oren naar achter. Als het op deze manier moest, deed hij het helemaal niet!

Roy keek onzeker om zich heen of hij iemand om advies kon vragen.

‘Je moet touwen om zijn benen binden,’ riep een van de meisjes. ‘Dan moet hij wel gaan liggen!’

Geschrokken keek Javi naar Roy. Dat had hij nog nooit meegemaakt! Pablo was altijd lief voor hem geweest. Hij had hem stap voor stap gewezen wat de bedoeling was, totdat Javi het snapte. Maar Roy... Roy snapte er niks van.

Toen ze na een uur stopten, was Javi bezweet van de stress en had Roy een rood hoofd van ergernis. Hij liet Javi in de box en knalde de deur dicht. Toen beende hij met grote stappen weg.

Zo ging het van kwaad tot erger. Een paar weken later kon Javi Roy niet meer luchten of zien. Als Roy hem uit de box wilde halen, legde hij zijn oren in zijn nek. Hij had steeds minder zin om met hem te oefenen. En dat terwijl hij het met Pablo heerlijk had gevonden.

Hij vroeg zich vaak af waar Pablo nu was. Of hij nog wel eens aan hem dacht. Of hij hem miste. Hij miste Pablo in elk geval verschrikkelijk. Gelukkig waren de andere paarden aardig voor hem en de stal was fijn. Overdag stond hij met een groepje in de wei, en in zijn box lag elke dag een verse laag stro.

Javi keek op. In de gang klonken bekende voetstappen. Boze voetstappen. Het was Roy.

'Kom, Javi,' zei hij kortaf. Hij deed hem ruw het halster aan en trok aan het touw.

Met tegenzin liep Javi mee. In de binnenbak lagen spullen om mee te oefenen. Ook lag er een bergje touwen op de grond.

Javi's hart klopte in zijn keel. Zou Roy echt zijn benen vastbinden? En er dan net zo lang aan trekken totdat hij omviel? Dat kon niet, dat mocht niet! Bang deed hij een stapje opzij.

'Rustig maar,' probeerde Roy hem te sussen. Hij gaf Javi onhandig een klopje op zijn rug en pakte een touw. Terwijl hij met één hand het halstertouw vasthield, probeerde hij

met zijn andere hand het touw om Javi's been te doen.

Javi trok zijn been weg en sprong opzij.

'Stilstaan, zei ik,' mopperde Roy. Hij gaf een ruk aan het halstertouw. 'Stomme knol!' Hij boog zich weer voorover en probeerde het nog een keer. Dit keer lukte het hem om het touw om Javi's been te doen. Hij liep een meter achteruit en trok aan het touw.

Javi deed zijn oren in zijn nek en bleef stokstijf stilstaan.

'Doe het nou gewoon,' mopperde Roy. 'Lig, zei ik. Lig!' Hij gaf tegelijkertijd een ruk aan het halstertouw en aan het touw aan Javi's been. Kwaad keek hij naar de zwart-witte pony.

Het was alsof er iets in Javi's binnenste knapte. Al zijn woede, al zijn verdriet kwam er in één keer uit. Hij maakte een